

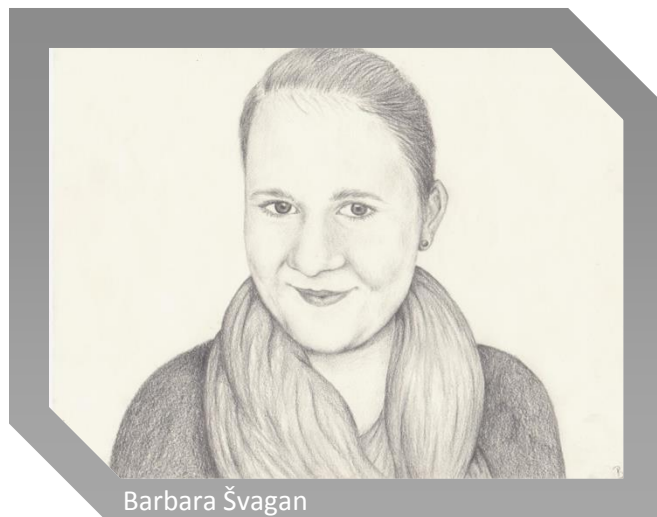
Gimnazija in ekonomska srednja šola Trbovlje

IZMENJAVA SCHEINFELD 2011

DNEVNIK IZMENJAVE

Maša Keršnik

Barbara Švagan

1. dan: nedelja, 10. 4. 2011

V nedeljo zjutraj smo se nekaj pred osmo uro zbrali pred gimnazijo. Vsi smo bili še nekoliko zaspani, vendar nam dobre volje in energije ni manjkalo. Poslovili smo se od staršev, ki so nas pripeljali do šole, in se odpeljali v smeri Scheinfeld. Na avtobusu je vseskozi vladalo zelo dobro vzdušje. Pot je bila sicer zelo dolga in precej naporna, vendar je ob vsem dogajanju kar hitro minila. Nekateri so peli ob Uroševem zvenu kitare, drugi so poslušali svojo glasbo, tretji pa se pogovarjali o svojih pričakovanih ali drugih zanimivostih. Na poti do Scheinfelda smo se štirikrat ustavili, prvi postanek je bil še v Sloveniji, eden v Avstriji in dva v Nemčiji. Tako smo si lahko ogledali postajališča tudi v tujih deželah. Bliže smo bili Scheinfeldu, večja sta bila napetost in vznemirjenje. Nekateri so bili malce prestrašeni, a vseeno odločni. Končno smo zagledali prometno tablo z napisom »Scheinfeld 5 km« in vznemirjenje je bilo na višku. Tako smo se pripeljali pred gimnazijo v Scheinfeldu, kjer so nas čakali partnerji. Iz prtljavnika v avtobusu smo vzeli prtljago in nato prvič v živo videli svoje partnerje, pa tudi kakšnega družinskega člana. Vladala je veliko zmešnjava, saj so nekateri celo zamenjali svojo prtljago in so domov odpeljali sošolčev kovček. Na srečo pa se je vse uredilo. Partnerji so nas odpeljali na svoje domove in nas nastanili. Tam smo spoznali tudi ostale družinske člane. Družinskim članom in partnerjem smo iz Slovenije prinesli tudi darilca, ki so jih bili zelo veseli. To so bile le malenkosti, ki so značilne za Slovenijo oziroma zasavske kraje. Kasneje so nekatere od nas partnerji peljali na krajši ogled kraja, v katerem smo bili nastanjeni. Tako smo izvedeli nekaj več o kraju bivanja in dobili tudi nekaj novih informacij o Nemčiji. Nekateri so na sprehod odšli s sošolci in njihovimi partnerji. Sledila je večerja, kjer smo prvič okusili nemško hrano, ki se malce razlikuje od slovenske. Hrana je sicer okusna, a vseeno drugačna. Nekateri pa nismo jedli doma, ampak smo odšli v picerijo v Schlüsselfeld, kjer se nas je zbralo kar precej. Tako smo lahko hitro izmenjali prve občutke in vtise o svojih partnerjih in o splošnem dogajanju. Tam smo prvič spoznali tudi partnerje naših sošolcev in se z nekaterimi že takoj spoprijateljili. Nismo ostali predolgo, odšli smo domov in se pripravili za naslednji dan, ki smo ga vsi nestrpno čakali.

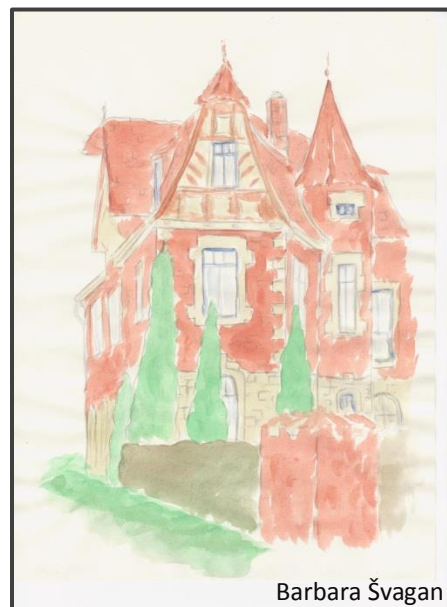

2. dan: ponedeljek, 11. 4. 2011

V ponedeljek, 11. 4. zjutraj, smo se vsi zbudili še malo plašni, saj smo v Scheinfeld prispeli zvečer in nam je bilo še skoraj vse novo. V šolo se nas je večina odpeljala z avtobusom, saj ima Scheinfeld veliko okoliških vasic in le redki živijo v mestu. Pouk se začne ob 8.15, traja pa lahko kar do 15.40, vendar vse skupaj sploh ni tako hudo, kot se sliši - imajo namreč odmore, ki trajajo eno uro. Vsak dan smo se vsi slovenski dijaki zbrali v avli in nato skupaj nadaljevali pot do učilnic. Prvo uro se nam je

predstavil namestnik ravnatelja in nam na kratko opisal gimnazijo in celotni šolski sistem. Predstavil nam je tudi statistične podatke, kot npr. uspešnost mature, število zaposlenih, število dijakov. Ko je zazvonil šolski zvonec, smo se odpravili v mesto Scheinfeld na sprejem k županu, gospodu Seifertu. Ta nam je pokazal nekaj izdelkov iz tovarne Adidas, saj je to ena izmed redkih tovarn, ki izdelke proizvaja samo v Evropi (ne pa v azijskih državah). Pokazal nam je čevlje nogometnih zvezd in nam na koncu razdelil tudi žogice. Po sprejemu pri županu smo se vrnili k pouku. Na urniku smo imeli profesorja Reusa, ki nam je opisal Rothenburg in Würzburg, saj je vedel, da si ju bomo v prihodnjih dneh ogledali. Profesor Reus je bil eden izmed najbolj prijaznih profesorjev. Naslednja ura je bila geografija. O njej nam je govoril profesor Porzelius. Tudi ta ura ni bila dolgočasna; na zemljevidu smo iskali različne poti do Scheinfelda. Po končani uri smo poiskali svoje partnerje in se skupaj odpeljali domov. Zgodaj popoldne smo šli nekateri nakupovat v industrijsko prodajalno Adidas, kjer smo s posebno kartico določene stvari lahko kupili zelo ugodno. Ker smo se v trgovinah zadržali celo popoldne, se z družinami ta dan skoraj nismo družili. Zvečer pa so nam naši nemški prijatelji pripravili pravo pravcato zabavo v bowling centru. Tega smo se vsi razveselili, saj je to pomenilo, da bomo vsi skupaj, ne le mi in naši partnerji. Dobro smo se ujeli, nemške dijake smo naučili tudi precej slovenskih besed, za katere pa bo bolje, da jih v Sloveniji ne bodo uporabljali. Dan je bil res zabaven, saj smo počeli stvari, ki jih imamo najstniki radi, od nakupovanja pa do zabave.

Barbara Švagan

3. dan: torek, 12. 4. 2011

Zjutraj smo šli tako kot prejšnji dan skupaj s partnerji v šolo, kjer smo se zbrali v šolski avli. Partnerji so šli k pouku, mi pa na avtobus in se odpeljali proti Würzburgu. Na poti smo se ustavili v tovarni Haribo. Same tovarne si nismo ogledali, smo pa namesto tega zavili v trgovino Haribo. Ob vstopu smo bili vsi navdušeni. Nekateri so vzeli velike vozičke in skupaj smo se zakadili k policam z bomboni. Pa ne da bi prvič videli bombone Haribo, ampak v tej trgovini so bili na voljo bomboni vseh barv, okusov, oblik in velikosti. Od tipičnih medvedkov do najbolj nenavadnih, ki jih še nikoli nismo videli. Vsi smo nakupili veliko, a hkrati poceni, saj so bile cene precej nižje kot v Sloveniji. Problem je nastal, ko nismo vedeli, kam naj bombone shranimo. Na koncu smo velike škatle spravili v spodnji prtljažnik, manjše vrečke pa smo imeli kar pri sebi na sedežih. Že med vožnjo smo se z njimi sladkali, nekateri pa so jih ob povratku v šolo spravili kar v tajništvo. Nadaljevali smo pot v Würzburg, kjer smo si najprej ogledali rezidenco, kopijo dvorca v Versaillesu, ki je prav tako veličastna. Pred tem ogromnim dvorcem se baha velik vodomet, v notranjost pa so nas vodila velika lesena vrata. Tu je bilo skoraj hladneje kot zunaj, ker je vse kamnito. Najprej smo si ogledali največjo fresko na svetu, ki jo je ustvaril Giovanni Batista Tiepolo. Predstavlja štiri celine sveta in njihove značilnosti. Batista je bil znan po svojih tridimenzionalnih slikah, smo pa lahko v tej freski prepoznali tudi nekaj napak, kar kaže na takratno nepoznavanje Afrike in Amerike. Ogledali smo si tudi veliko soban, ki so bile urejene v različnih stilih, od gotskega pa do baročnega in rokokoja. Najbolj smo si zapomnili sprejemno sobo, odeto v tapete temnih, težkih barv, in sobo z ogledali. Za dvorcem se razprostira velik, lep vrt, poln cvetja, dreves in vodometov. Na vsakem koraku te spremljajo tudi kipi in druge umetnine. Ko smo hodili skozi vrt, smo se vseskozi fotografirali. Kljub muhastemu vremenu smo nadaljevali ogled v cerkev svetega Kiliana (St. Kiliansdom), ki je narejena v obliki križa. Ogledali smo si tudi most nad reko Main, kjer smo videli dvanajst kamnitih kipov svetnikov in uživali v razgledu na grad Marienberg. Na glavnem trgu stoji tudi cerkev svete Marije, nad njenim vhodom pa sta kipa Adama in Eve. Imeli smo tudi nekaj prostega časa, da smo si lahko mesto ogledali sami, pojedli malico, obiskali trgovine... po ogledu smo se vrnili v šolo, kjer smo počakali na svoje partnerje in z njimi odšli domov. Popoldan smo preživeli z družinami. Nekateri so ostali doma in si ogledali kakšen film, drugi so odšli na literarni večer, igrali odbojko ali pa se samo družili z ostalimi člani svoje nove družine. Na žalost nam ta dan vreme ni bilo najbolj naklonjeno, smo ga pa prav tako preživeli lepo, polno in ustvarili še nekaj nepozabnih spominov.

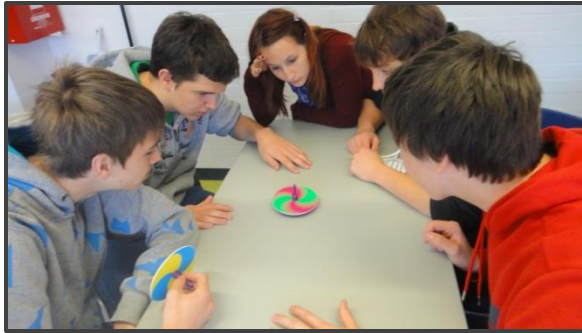
4. dan: sreda, 13. 4. 2011

V sredo zjutraj smo z avtobusom odšli v Rothenburg ob der Tauber. Že navsezgodaj smo bili čisto premraženi, saj je bilo zelo hladno. Zeblo nas je tudi zato, ker smo bili nekateri premalo oblečeni, saj nismo pričakovali tako nizkih temperatur. Takoj ob prihodu nam je profesor Reus pokazal zemljevid mesta in razložil, kaj bomo počeli. Mesto je obdajalo obzidje, ki smo si ga lahko ogledali že na začetku. Obzidje je zelo staro, vendar kljub temu dobro ohranjeno. Mesto znotraj obzidja se močno razlikuje od okolice, saj je tam povsem drug svet. Sprva smo si ogledali spominsko tablo Primoža Trubarja, nato pa še cerkev, v kateri naj bi delal. Primož Trubar je zelo pomemben za slovenski narod, saj je napisal prvi slovenski knjigi, Abecednik in tudi zelo dobro poznani Katekizem. Cerkev, ki smo si jo ogledali, je bila zgrajena v gotskem stilu, zato je imela značilna gotska okna in različne gotske strukture. Kasneje smo si na hitro ogledali še Spital ali staro bolnišnico, nato pa smo odšli do gradu, kjer smo si sami ogledali notranjost in njegovo okolico. Tam smo ob lesenem mostu imeli tudi nekaj minut za malico. Ko smo pojedli, smo odšli do obzidja, kjer smo nekaj časa uživali ob lepem razgledu na mesto. Okolico smo tudi fotografirali, nato pa smo odhiteli naprej. Odšli smo do cerkve sv. Jakoba, pred katero je stal kip španskega pohodnika. V notranjosti cerkve smo videli natančno izrezljane lesene strukture, ki so prikazovale dogodke iz preteklosti. Vse so nas zelo navdušile. Nato pa smo odšli do mestnega trga, kjer smo izvedeli, da imamo nekaj časa prosto. Nekateri so odšli do slaščičarn, kjer so si kupili znamenite Schneeballen in jih nato pojedli. Okus imajo kot stlačeni piškoti, obliti s čokolado. Drugi pa smo odšli v Weihnachtsladen; to je zelo velika trgovina, kjer prodajajo samo božične okraske. Poleg trgovine pa je to tudi nekakšen muzej. Trgovina je zelo velika in okrašena; prodajalke so oblečene v božične kostume, zato je bila atmosfera še bolj božična. Bilo je, kot da bi se nahajali v čisto drugačnem svetu. Zopet smo se vsi zbrali na mestnem trgu, od koder smo skupaj odšli do Kriminalmuseuma. Tam smo videli številne starodavne mučilne naprave, ki so nas zelo prevzele. Videli smo vse, od sramotilnih mask do naprav za raztezanje ljudi. Po končanem ogledu smo odšli do avtobusa, nato pa smo se odpeljali do muzeja na prostem, kjer smo počakali naše nemške partnerje. Razdelili smo se v skupine, nato pa skupaj s partnerji odšli na ogled in se tam udeležili različnih delavnic. Tam smo različne skupine opravljale različne naloge, kot na primer kuhanje zelenjavne juhe, kako iz mleka narediti maslo in kako zakuriti ogenj. Delavnice so bile zelo zanimive, saj smo spoznavali življenje v preteklosti. Potem smo se spet dobili na zbirnem mestu in skupaj s partnerji odšli na avtobus ter se odpeljali domov. Na avtobusu smo partnerje naučili nekaj slovenskih pesmi in jih skupaj zapeli. Ko smo prispeli pred šolo, so nas čakale družine in nas odpeljale domov. Preostanek popoldneva smo preživeli s partnerji in njihovimi družinami, nato pa smo utrujeni šli spat.

5. dan:

četrtek, 14. 4. 2011

Po dnevu, preživetem v Rothenburgu, nas je v četrtek čakal dan pouka v Gimnaziji Scheinfeld. V šolo smo, kot vsak dan, prišli s svojimi partnerji. Najprej smo se zbrali v šolski avli, potem pa smo skupaj odšli do učilnice za biologijo. Tam nas je pozdravila profesorica Dallner. V petinštiridesetih minutah, ki so sledile profesoričinemu pozdravu, smo opravili veliko poskusov, ki so preverjali čutila. Prva ura se nam je vsem zdela zelo zanimiva, zato smo komaj čakali na naslednjo. V drugo učilnico smo morali priti veliko hitreje, kot smo vajeni, saj v Scheinfeldu med urami nimajo odmorov. V učilnici 122 nas je pričakal profesor Pflafka, ki poučuje nemščino. Ura je bila zelo zanimiva, saj smo pregovore, ki jih poznamo v slovenščini, prepoznavali iz slik. Pregovore smo tudi zapisali, seveda v nemščini. Sledil je petnajstminutni odmor, ki smo ga preživeli na šolskem dvorišču. Naslednji dve uri smo imeli športno vzgojo skupaj z nemškimi dijaki. Za začetek smo »plesali« polonezo. Po zabavnem ogrevanju smo se razdelili v skupine. Lahko smo izbirali med igranjem košarke, odbojke, badmintona ali pa se odločili za fitnes ali jogo. Naša ekipa je blestela v igranju košarke in badmintona. Pri odbojki pa smo imeli težave zaradi nekoliko drugačnih pravil igranja. Na žalost nas vseh so se športne dejavnosti zaključile prehitro in odšli smo nazaj v glavno stavbo šole. Čakali sta nas še dve uri nemščine pri profesorici Frankenberger in profesorju Zimmermannu. Pri uri profesorice Frankenberger smo spoznali nemške medmete, kot so na primer boah, igitt, pfui, oje in še mnoge druge. Naučili smo se jih prek zvočnega posnetka, tako da smo ugotovili tudi situacije, v katerih se posamezni medmeti uporabljajo. Profesor Zimmermann je vsakemu razdelil list s slikami, ki so prikazovale zgodbo. S skupnimi močmi smo zgodbo povedali v nemščini, potem pa smo jo prevedli v angleščino in slovenščino. Kljub zabavnim uram pouka smo bili vsi veseli, da je napočil čas za enourni odmor z malico. Ko smo se najedli, smo se zbrali v šolski menzi, kjer smo dobili navodila za »Stadtrallye«. Razdelili smo se v skupine po tri in začeli z lovom na informacije. Po tako ali drugače zaključenem »Stadtrallyeju« smo oddali liste z odgovori našima spremljajočima profesoricama in se s svojimi partnerji odpravili domov. Prosti čas smo preživeli z družinami. Proti večeru pa smo se vsi zbrali v vasici Hellmitzheim, kjer smo imeli neuradno poslovilno zabavo. Vse, kar lahko povemo o zabavi, je: »Es war fantastisch!«

6. dan: petek, 15. 4. 2011

Po kratki noči, za nekatere bolj, za druge manj naporni, smo se še zadnjič prebudili v naših nemških domovih. Kot po navadi smo se tudi na zadnji dan v šoli zbrali petnajst minut čez osem. Ko smo stopili v šolo, smo z zanimanjem opazovali živahno dogajanje, saj so se dijaki zadnjih letnikov poslavljali od šole. Zbrali smo se v avli in se skupaj odpravili v šolsko knjižnico, kjer smo dobili navodila za delo. Razdeljeni v skupine smo pripravljali predstavitvene plakate za zaključno prireditev. Pri

delu nas je zmotila slaba novica, da se je prejšnji dan na poslovilni zabavi dijakov zgodila kraja. Na srečo se je denar po objavljeni novici kmalu vrnil, tako da smo na neprijetni dogodek hitro pozabili in se vrnil k delu. Vendar pa so dogodku sledile sankcije. Odpovedan je bil izlet v Nürnberg, namesto katerega smo imeli podaljšan pouk. Čeprav smo bili žalostni, nam je dodatni čas prišel prav, saj smo se lahko tako še bolje pripravili na zaključno prireditev. Po končanem pouku smo se s partnerji odpravili domov. Nekateri so se kljub odpovedanemu izletu odločili za obisk Nürnberga, drugi pa so popoldan preživeli bolj umirjeno in sproščeno. Ob osmih zvečer se je v jedilnici Gimnazije Scheinfeld začela zaključna prireditev za vse udeležence naše izmenjave. Po nekaj uvodnih glasbenih nastopih je bila na vrsti naša predstavitev bivanja v gostujočem Scheinfeldu. Predstavitve plakatov so potekale tekoče in brez večjih napak, za kar smo bili kasneje tudi pohvaljeni. Ob Uroševi spremljavi na kitari smo skupaj zapeli tudi pesem Na soncu (Siddharta) ter poželi velik aplavz. Nato so sledile še igre, ki so jih pripravili nemški dijaki. Prostovoljci so med seboj tekmovali v različnih disciplinah hranjenja s palčkami bobi, jogurtom in keksi. Vzdušje je bilo veselo in sproščeno. Na koncu sta sledili še dve glasbeni točki, nato pa še fotografiranje z nemškimi prijatelji. Po zaključku uradnega dela smo se posladkali z raznimi dobrotami staršev naših gostiteljev in pokramljali z novimi prijatelji. Kmalu je prišel tudi čas slovesa, za nekatere bolj, za druge manj žalosten in čustven. Nekaj čez deseto uro zvečer smo še zadnjič v slovo pomahali svojim novim prijateljem in se odpeljali proti Sloveniji. Sprva je vožnja potekala sproščeno in živahno, a kmalu smo od utrujenosti vsi sladko zaspali. Okoli pol osmih zjutraj smo prispeli v Trbovlje, kjer so nas naši starši že nestrpnost in veselo pričakovali. Vsi smo bili veseli, da smo se srečno vrnil domov.

Prijatelji

Laura Pistotnik, Maša Horvat (2. c)

Že dolgo časa je minilo,
odkar smo se prvič videli.
Kljub temu se zdi,
kot da je bilo včeraj, spomnim se vseh obrazov,
pogovorov in zabav.

Do ponovnega srečanja nas loči
le še kratek čas.

Upamo na lepe trenutke,
ki jih bomo preživeli skupaj.
Ne bomo vas pozabili.
Ohranimo stike,
da se še kdaj vidimo.

Freunde

Laura Pistotnik, Maša Horvat (2. c)

Es war schon lange Zeit,
dass wir haben die erste mal gesehen.
Trotz allem ist wie gestern,
Wir erinnern uns an alle Gesichte,
Gespräche und Partys.

Bis zu erneuten Begegnung
Ist noch eine kurze Zeit.

Wir hoffen auf den besten Augenblicken in Slowenien.
Wir werden euch nicht vergessen.
Wir möchten den Kontakt aufrechterhalten.

Der Abschied

Sara Bezgovšek, Nastja Kurež (2. c)

Wir kommen nach Scheinfeld
und da ist ein Feld,
da ist Mašas welt.

Unsere Erwartungen sind klein
aber erfüllt wie der Fluss Main.

Jede Nacht genießen wir
unter den Mondschein,
wir wünschen den Abschied kein.

Wir tanzen vor dem Abschied und trinken.
Zum Abschied wir winken.

Was mir ein Freund bedeutet

Maša Keršnik, Nika Štrovs (2. c)

Mit einem Freund kann ich vieles machen,
wir zusammen haben viele Sachen.
Wenn ich keine Ahnung habe,
kommt er und hilft mir mit der Aufgabe.
Ich kann ohne ihn nicht leben
und ich möchte ihn auf mich draufkleben.

Er kennt mich am besten,
das kann ich immer testen.
»Unsere Freundschaft braucht keine Beweise!«,
sagen wir uns immer leise.
Ich mag die Welt als ihn nicht lieber,
ohne ihn bekomme ich oft Fieber.

Erinnerungen und Freundschaften

Peter Vozel, Gregor Hočevar (2. c)

Wir haben neue Freundschaft geschaffen,
wir haben in das Deutschland geschlafen,
dort wir hatten viel Spaß und wir haben viel getanzt.

In ganzer Woche war es super und wir haben viele neue Leute erkennen.
Max, Cristoph, Jonas, Moritz, Felix und alle anderen waren die besten,
sie haben gut um uns gesorgt.

Wir können den zweiten Teil kaum erwarten.

Freundschaft

Katja Murnc, Barbara Švagan (2. c)

In einer großen Welt,
In einem kleinen Dorf,
Treffen wir viele Leute
Und sind noch Freunde heute.

In einer großen Welt,
In einem kleinen Dorf,
Wir haben viel Spaß gehabt
Und viele Geschenke gbracht.

In einer großen Welt,
In einem kleinen Dorf,
Wir haben viel gesprochen
Weil wir haben neue Leute getroffen.

In einer großen Welt,
In einem kleinen Dorf,
Wir haben viele Spezialitäten gegessen,
und das wollen wir nicht vergessen.

In einer großen Welt,
In einem kleinen Dorf,
Wir waren nicht viel am Internet,
Weil alle Leute waren, sehr nett.

#	Dijaki GESŠ Trbovlje	Partnerji
1	Tjaša Bizjak	Anne-Kathrin Enzbrenner
2	Blaž Kozjek	Moritz Schimdt
3	Brina Las	Miriam Schäfer
4	Laura Meterc	Selina Ley
5	Eva Količ	Hahn Johanna
6	Andrej Anželj	Oliver Kropf
7	Janja Stošicki	Bernadette Frohna
8	Uroš Jovičič	Christoph Heinritz
9	Nejc Poglajen	Jonas Herderich
10	Anej Nučič	Felix Schödel
11	Barbara Kadunc	Damaris Reuther
12	Neva Ihanec	Anna Ebauer
13	Daša Dolenc	Sophie Heim
14	Janja Grčar	Mirijam Oertel
15	Peter Vozel	Florian Vosseler
16	Nika Štrovs	Jasmin Werner
17	Laura Pistotnik	Andrea Grötsch
18	Maša Keršnik	Simone Kilian
19	Barbara Švagan	Nicole Grief
20	Sara Bezgovšek	Silvia Untch
21	Gregor Hočevar	Max Hünnerkopf
22	Maša Horvat	Zeh Theresa
23	Katja Murnc	Christina Rohde
24	Nastja Kurež	Hanna Ziegler

Avtorji besedil:

- 1. dan: Blaž Kozjek, Uroš Jovičič, Nejc Poglajen, Anej Nučič
- 2. dan: Nastja Kurež, Tjaša Bizjak, Laura Meterc, Brina Las
- 3. dan: Maša Keršnik, Sara Bezgovšek, Barbara Švagan, Barbara Kadunc
- 4. dan: Katja Murnc, Nika Štrovs, Gregor Hočevar, Peter Vozel
- 5. dan: Janja Stošicki, Neva Ihanec, Eva Količ, Andrej Anžel
- 6. dan: Daša Dolenc, Maša Horvat, Laura Pistotnik, Janja Grčar

Lektorirala: Marina Knific